

ahwid hüppawad willistades ja keelt plaksutades, sabbad sorgus, ühhe puu pealt teise peale, kiigutawad ennast sabba piddi puu rao külges, ja löwad aea witels kufferpalli ja hundi rattast. Ja neid puttulaid, mis siin, kui tulle säddemed, üks seia, teine tänna, lendawad, on kui pihha ja põrmu; ühhed punnased, teised sinnised, kirjud ja wiffertaari karwalised, pörrisewad nemmad omma hiilgawa tiwastega, maggusad roga otsides, ühhe öie pealt, teise peale. Keik mets ellab ja kõllab laulust ja kiffast, misga linnud ja muud loomad omma rõmu eht hädä kulutawad. Pappuloid, need illusad linnud, musta löwwera nokkadega, kiffendawad, möda oksa nokkapiddi ronides eht lennates; räästas laulab poejas warjul omma rõmu laulu maggusa healega; Manakin, üks lind, meie musta räästa suurune, kedda orrila mängiaks hütakse, puhhub omma willet, otse kui olleks temmal weike orril kahheksa mönnusa willega ollewat. Temma laulab meie öpikku luggu, ja kiffab ommast peast weel palju jure, nenda et öpik temma wasto kehwa laulil on. Tulan eht pippra lind, löugutab omma märatu nokkoga, rähua feltjis, kes jälle puid metsas raiub, kui teo mees firwega. Ülle keigi teiste laulu ja willet on Uraponga linnu heal, misga temma lörges puu latwas innimest ärra lohkuma teeb. Selle linnu heal on sesamma, mis seppa paias kulufse, kui sepp amrega allasi

peale lööb. Kes tedda laugelt tuleb, mötleb töeste seppa ollewad, kes hobbose rauda allasi peal taub.

Kui suurusesed on meie Eesti maa keige wähemad linnukesed? Bissemaid ei tahha naljalt leida, kui tihhane ja paio lind on; agga waata, mis tillofenne kolibri on. Ta penifenne hiilgaw kehha ei olle juurem ühtegi, kui mets messilaske kehha, ja nok ni suur ja terraw kui kaddaka oksas. Temma on öige üks illus pissole mängi asji teiste lindude seast, agga julge ja aktaja, nääkleb ta allati teistega, ja saab wöitu suurematte ülle. Otse kui messilane upputab ta ennast öie rüppe keik omma kehhaaga, ja immeb öie maggusad. Temma munna-kesed on parraja erne ibba suurused; pesä, teddre munna suurune, rippub nödra oksa külges.

Meie ei olle jedda illu ja ehtid ommal maal unneski näinud, mis Brasilia metsas igga puu oksa peal nähha saame. Maalder ei wöi illusamaid liblikaid malida, kui need on, mis siin tuhhande kaupä särrawa ja pöllewa tiwadega, kui roosi pöesa öied, tuulest laiiale puhhutud, immer ringi lendawad. Siin on illu polest küll selle maailma parradisi aed, agga jedda rahhu ja öüne, mis ärra laudatud parradisis innimest täitis, ei olle siin mitte leida. Waew ja hädä on siin temma ösfaks, nenda kui iggas paikus, kuhhu ta omma pattuga lähheb. Se maailm ep olle keige omma illuga muud, kui üks hädä org, kus keik